

ȘFĂNTUL MUCENIC EMILIAN

DIN DUROSTORUM

- 18 iulie -

„Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui! Acesta este lucrul cuvenit fiecărui om”,
(Ecclesiast XII, 13).

Privind retrospectiv istoria umanității nu putem decât să constatăm importanța unor astfel de cuvinte care s-au întipărit ca o lege nescrisă în conștiința unora dintre noi. Învățăturile pe care ele le dau și-au atins scopul lor constructiv mai ales în perioada persecuțiilor ce nu au dat nicidecum satisfacție prigonitorilor ci doar celor martirizați. Acesta este și motivul trecerii în calendarul creștin a celor cunoscuți cu numele drept mucenici și sfinți, exemple demne de urmat în ceea ce privește trăirea poruncilor lui Dumnezeu. Dintre aceștia nu poate lipsi **Sfântul Mucenic Emilian**, model de sinceritate, adevăr, dreptate și sfințenie.

S-a născut probabil în Durostorum, astăzi Silistra, localitate sud-dunăreană de a cărei istorie se bucură Bulgaria. Actul său martiric, păstrat în grecește și latinește, nu ne dă indicații privind nașterea dar ne lămurește în legătură cu statutul și sfârșitul acestui creștin deosebit. Era militar și fiu al prefectului din aceeași localitate. Se numără printre ultimii sfinți Mucenici din părțile Dunării de Jos. A pățimit în timpul domniei lui Iulian Apostatul (361-363), ultimul împărat păgân de pe tronul Imperiului roman de răsărit. Acesta a încercat reînvierea cultului păgân idolatru, refăcând în acest sens mai multe temple pe întreg cuprinsul Imperiului. O astfel de măsură a fost luată și în teritoriul Silistrei, atins din greu de deciziile împăratului decăzut. Conducătorii de armată și demnitarii erau aleși numai dintre păgâni ceea ce a contribuit din plin la accentuarea luptei împotriva creștinilor care își vedeau amenințată libertatea câștigată cu greu în timpul lui Constantin cel Mare (306-337). Oamenii simpli, care au îmbrățișat cu atâta căldură învățătura lui Iisus Hristos, nu puteau rămâne indiferenți. Așa se explică și atitudinea soldatului Emilian care a intrat în templul păgân al orașului și a distrus cu un ciocan toți idolii, răsturnând altarele zeilor și jertfele puse pe ele. Apoi a părăsit templul fără a fi văzut de cineva. Aflând de cele întâmplate, vicarul Traciei, Capitolin, înfocat adept al păgânismului, aflat în vizită la Durostorum, a cerut arestarea imediată a celui care se face vinovat de această faptă și pedepsirea lui. Neștiind cine a distrus idolii templului, slujitorii vicarului l-au arestat pe un țăran aflat în trecere pe lângă templu și au început să-l bată. Văzând cele întâmplate, Sfântul Emilian s-a predat de bună voie recunoscându-și fapta. În ziua de 16 iulie 362, doi soldați l-au dus înaintea lui Capitolin, care l-a supus unui interogatoriu. Fiind întrebat care îi este numele, el a răspuns: “Dacă mă întrebi de numele meu obișnuit, mă numesc Emilian; dacă, dimpotrivă, căutați numele meu cel desăvârșit, atunci socotește-mă a mă numi creștin”. Întrebat de ce “a adus ocări nemuritorilor zei”, tânărul Emilian a răspuns cu mult curaj zicând: “Dumnezeu și sufletul meu mi-au poruncit să calc în picioare pe acești neînsuflețiți, ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muți și surzi, în care nu se află nici un fel de grăire”¹. Plin de mânie, Capitolin a cerut să fie dezbrăcat și întins cu fața la pământ, poruncind apoi slujitorilor să-l

¹ **Păcurariu, Prof. Dr. Mircea** - *Sfinți daco-români și români* - Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 1994, pag. 43.

umple de răni. A fost bătut vreme îndelungată dar nu a încetat niciodată a se numi rob al lui Hristos. Capitolin a poruncit să fie ars de viu, ca nu cumva curajul și statornicia lui în credință să fie urmate și de alții. Atunci slujitorii l-au scos afară din cetate, aproape de malul Dunării, unde se pregătise un rug pentru el. Emilian le-a cerut îngăduința să-l lase să se roage lui Dumnezeu. Iar după ce s-a rugat, a fost aruncat de slujitori în foc. Dumnezeu, care pe toate le vede și pe cele bune le răsplătește, a făcut o nouă minune: “focul cunoscând pe mucenicul lui Hristos nu l-a mistuit, ci l-a păzit întreg și neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin, cei ce erau aproape, i-a cuprins flacăra și i-a ars de tot”².

După ce a pățimit trei zile, Mucenicul Emilian s-a bucurat să-L mărească pe Dumnezeu, să facă semnul sfintei crucii, și, ridicând privirea spre cer, a lăsat sufletul în mâinile Tatălui. Toate acestea se petreceau în anul **362** în ziua pomenirii sale: **18 iulie**. Actul său martiric istorisește mai departe că femeia lui Capitolin, fiind în taină creștină, a fost rugată de ceilalți mărturisitori ai lui Hristos să ceară de la bărbatul ei trupul noului mucenic spre a fi îngropat după cuviință. Uns cu miruri, trupul său a fost redat pământului din care a fost zidit în apropierea orașului Durostorum, la locul numit Gedina.

Recunoaștem sau nu, Sfântul din Durostorum e mai mult decât un exemplu pentru toate timpurile. Chiar dacă astăzi nu ne mai confruntăm cu acele persecuții trupești, avem însă de-a face cu multe încercări sufletești pe care le putem depăși prin responsabilitate, sinceritate, adevăr, dreptate, păzirea Cuvântului lui Hristos. *Oare câți dintre noi facem asemenea omului Emilian, recunoscând faptele, chiar dacă ele ne pot coborî sau ne schimbă viața în mod radical?! Nu ne-am obișnuit să trăim în indiferență și minciună doar pentru interese minore, trecătoare??!* Știu că aceste semne de întrebare nu pot schimba resemnarea umană față de mersul actualei societăți dar nu-mi fac decât simpla datorie de om care vede și simte ceea ce se întâmplă și care, prin puterea Cuvântului, încearcă să unească pe unii dintre dumneavoastră.

Prof. Nădejde George – Daniel

Revista *Credința Ortodoxă*, a Ep. Romanului – Nr. 7, Iulie, 2003, p.4.

² Ibidem, 44.